

sættes dermed, kan jo Administrationen vise samme Opfindsomhed med at skaffe dem fri, som f. Ex. Administrationen viste paa Valgdagen i Aarhus ved at skaffe sine Funktionærer fri, for at de kunde komme til at stemme, Noget, man forøvrigt maa rose dem for; der var talrigt Personale nok, saa at man kunde give nogle af det Fridag og sende Andre i deres Sted. Man maa jo overhovedet altid rose Administrationen, naar den skaffer Folk fri til, at de kunne benytte deres Valgret, selv om de ikke stemme i den Retning, man selv billiger, men Folk maa jo have deres Frihed. Lad nu Administrationen vise samme Opfindsomhed overfor Søn- og Dølligdag, saa er jeg forvisset om, at der nok kan udrettes Noget. Jeg kan ikke Andet end være tilfreds med den høitærede Ministers Udtalelser; han har lovet overhovedet at tage Spørgsmaalet under Overveielse, naar det bliver paapeget Veien og Midlerne til at iværksætte dette. Jeg tør vel ogsaa haabe, at han ogsaa selv vil være opmærksom paa denne Sag for selv at udfinde Veien og Midlerne dertil. Dette med Hensyn til Søndagsarbejde. — Den anden Ting, hvormed den høitærede Minister lysselsatte sig, saavel som flere ærede Medlemmer, er Postgangen. Den høitærede Minister mente, at det var bedre, istedetfor at komme med Klager her, at de Paagjældende henvendte sig først til vedkommende Posthus og siden til Ministeriet. Jeg skal da sige til den høitærede Minister, at dette til en vis Grad er fket: Man har henvendt sig til vedkommende Postkontor, men derefter til Postinspektøren, altsaa ikke just til Ministeriet. Der er for mig bekendt flere Sogne, og ogsaa andre Folkethingsmænd have meddelt mig, at der ogsaa var flere Sogne i deres Kredse, hvor Beboerne ikke have daglig Postgang. Jeg skal nævne bestemte Sogne, for at den høitærede Minister dog kan have Noget at holde sig til, det er Gistrup, Skast og Arneberg, og det er ikke de eneste Sogne, hvor Beboerne mangle daglig Postgang. Jeg skal indrømme, at det er den rigtige Vej, at man først henvender sig til nærmeste Posthus, og man har hidtil troet, at man derefter skulde henvende sig til Postinspektøren, men maatte det er rigtigere at stille Ansøgningen direkte til Ministeriet; dette skal ske herefter. Man faar undertiden det Svar fra vedkommende Embedsmand — jeg vil nødig nævne Noget bestemt —, at der mangler Penge, at det ikke kan betale sig, og at det heller ikke kan forlanges, at enhver Kreds eller enhver Beboer ude paa Heden skal have sin daglige Post; ja man hører undertiden, at Folkethinget ikke vil bevilge Midlerne dertil. Den høitærede Minister maa da indrømme, at det er ganske naturligt, at man drager frem her, at dette ikke er Grunden, at Penge hertil albrig negtes, men at man tværtimod har paafyndet Bevillinger i dette Diemed og

snarere forøget dem i forskjellige Retninger. Et æret Medlem fra Skanderborg (S. Sprensen) har fremhævet Krangen paa hans Egn; det, han omtalte, var dog noget Andet, nemlig den direkte Ombering. Jeg har forresten ogsaa udtalt Ansæt om, at den maatte gaa noget raskere frem, og har henvist til Forholdene i Slesvig. Det ærede Medlem fra Nørresundby (Suel) mente, at Staten ikke skulde privilegere sine Arbeidere, og at man skulde tage hele Arbeidsklassen; men det ærede Medlem glemmer jo, at hele den høiere Embedsstand er pensionsberettiget, og at Bestillingsmændene allerede for en Del ere forpligtede til at give Liffud til deres Selvpensionering. Det ærede Medlem glemmer endvidere, at der er en hel Række af Bevillinger paa § 19 til Understøttelser for løse Arbeidere, saadanne Arbeidere, som staa i et mindre fast Forhold til Staten, og som hverken have Pensionsret eller faae nogen Pension af deres Bestilling ved Indstød fra deres Lønning. Det ærede Medlem glemmer, at der forlanges 10,000 Kr. netop til Landpostbude og Andre, og da siger jeg: Overfor saadanne Forhold er det bedre, at vi faae retlig bundne Forhold, at de paagjældende Bestillingsmænd kunne vide, hvornaar de have Ret til at faae deres Alderdom sikret, og hvornaar ikke. Det er bedre at faae Forholdene i det Hele taget ordnede, og dette gjælder ikke alene med Hensyn til Alderdom, men forøvrigt ogsaa med Hensyn til Arbejds Svivalider. Jeg skal ikke nu igjen komme ind paa den almindelige Alderdomsforførgelsesafsaft, som det ærede Medlem var ved at røre ved; det forekommer mig, at han nu egentlig selv tilbøls har ladet sit Forslag falde og er gaaet over til det, som den høitærede Minister paapegede, idet han sagde, at nu var det Tid at staa os alene derpaa og demom samle vore Kræfter — saaledes opfattede jeg ham —, og det glæder mig forsaavidt, som det viser, at han har ladet den tvungne Forsikring falde, Noget, jeg tror heller ikke er gennemførligt. — Jeg skal endnu kun gjøre en Bemærkning med Hensyn til det omtalte Laboratorium. Den høitærede Minister sagde — som man jo ogsaa veed ved at se, hvad der foreligger — at det var ikke Meningen foreløbig at udstrække dette Laboratorium til Andet end til de Forsøg, som Docent Fjord ønsker, man skal benytte det til. Det er vistnok fuldkomment rigtigt, at vi foreløbig indskrænke os dertil. Den høitærede Minister bemærkede fremdeles, at vi saavne Kræfter til, at Forsøg kunde anstilles efter en større Maalestok. Vi have forresten Kræfter, det vil sige ved private Laboratorier, saaledes Stein, som vist bestyrer sit Laboratorium med stor Dygtighed. I hvert Fald er det en bekendt Ting, at dette Laboratorium nyder stor Tillid for den Methode, efter hvilken det gaar frem. Dette Laboratorium har ganske sikkert udført en stor